

ДОЦІЛЬНІСТЬ КОМПЛЕКСНОЇ ПЕРЕРОБКИ МІНЕРАЛЬНОЇ СИРОВИНИ

Мінімізація відходів була однією з перших ініціатив і фіксувалася майже винятково на твердих відходах, частково на небезпечних відходах. Відбувається зменшення повного спектра забруднення і відходів, які вивільняються до повітря, ґрунту і води, при виконанні будь-якого процесу. Мінімізація відходів включає методи обробки, які скоріше зменшують об'єм або токсичність наявних відходів, ніж винятково мінімізують їх кількість, що генерується в джерелі. На сьогодні вимоги не охоплюють обробку і відновлення енергії у визначенні видів діяльності з мінімізації відходів. Зниження використання токсичних речовин означає ліквідацію або уникнення токсичних субстанцій у продуктах або процесах через розробку відповідних заміників або альтернативних технологій. Зниження в джерелі включає модифікації обладнання або технології, модифікації процесів або процедур, заміну сировини, удосконалення, утримання, підготовці або управління запасами. Розташування, заховання або інше вивільнення у довкілля забруднень слід використовувати як останній захід і проводити екологічно безпечним способом.

Заміна використання хімічних речовин означає заміну на менш шкідливі субстанції, вона може також включати зусилля зі зменшення або ліквідації використання специфічної категорії хімічних субстанцій. Властивості для таких стратегій управління забрудненням обмежені тому багато секторів уряду і індустрії більш схильні до превентивнішого підходу, який називають запобігання забрудненню. Пропонуються засоби для захисту довкілля і досягнення більш ефективного використання ресурсів. Але запобігання не може бути просто додано до наявних практик і систем. Воно включає розпізнання корінних причин утворення відходів і обчислення шляхів мінімізації їх утворення за допомогою більш ефективного використання енергії і матеріалів.

Важливим напрямком раціонального використання мінеральних ресурсів є комплексна переробка корисних копалин, в результаті якої з одиниці вихідної сировини отримується декілька різноманітних за своєю споживчою вартістю продуктів. Такий перехід до вирішення веде до розширення сировинної бази промисловості та асортименту продукції, до зменшення шкідливого впливу на оточуюче середовище відходів виробництва. Повнота використання ресурсів будь-якого родовища може бути оцінена коефіцієнтом комплексності $K_{\text{ком}}$ [1].

У теперішній час існує ряд гірничих підприємств, на яких використовуються деякі види розкривних порід, але в невеликих об'ємах (порівнянні із запасами та потребами). У цих випадках оцінка повноти використання ресурсів родовища коефіцієнтом комплексності буде однобічною. Необхідно врахувати і кількісний бік. Для цього слід застосувати коефіцієнт повноти використання $K_{\text{п.в}}$ ресурсів родовища.

При комплексному використанні сировини відбувається зростання продуктивності суспільної праці на різних стадіях технологічного процесу і різних підприємствах. За таких умов особливо важливе значення набуває правильне віднесення витрат на попутну продукцію, та підрахунок отриманого ефекту.

Тільки при повному сумарному обліку усіх стадій переробки може бути виявлена можлива ефективність комплексного використання сировини. [2].

Комплексне використання мінеральних ресурсів можливе при наявності відповідних технічних рішень. Велике значення має встановлення послідовності залучення до виробництва попутних компонентів або відходів. Таким чином урахування усіх вищезгаданих чинників дозволить більш повно оцінити ефективність від комплексного використання ресурсів

Доповідь присвячено обґрунтуванню доцільності використання комплексної переробки сировини гірничовидобувними підприємствами, що дозволить в якості сировини залучити відходи виробництва як вторинну сировину та дозволить мінімізувати надходження відходів у довкілля та досягти економії коштів на їх розміщення та зберігання.

Список літератури

1. Голіза О. Н. Геолого-економічна оцінка родовищ корисних копалин України та проблеми надрокористування/ О. Н. Голіза // К: Наука, 1998 – 23с.
2. Франчук Г.М. Урбоекологія та техноекоекологія./ Г. М. Франчук // К: ВНАУ, 2011– 126с